

Nato gremo v prvo nadstropje, kjer vidimo dve ječi, jedno strašnejšo od druge. Prva je globoka in izdolbena iz žive skale. Tu sem so metali, kakor je nama pripovedoval logar, zločince, obsojene na smrt. Zapuščeni od vsega sveta so nesrečniki tu umirali gladu in žeje. Dejal je tudi, da so našli tu človeške ogrodi. Mene je pri tem kar groza obhajala. Zapustivši ta strašni kraj gremo dalje ter pridemo do domače kapelice. Od tu krenemo na drugo stran in dospemo po kamenitih stopnicah v odprto duplino, kjer se nam odpre kaj veličasten razgled čez okolico tja do skalovitega Nanosa. Kaj vesel sem bil, da sem zopet prišel na prosto in dihal čisti zrak.

»Glejta«, pravi nama logar kažoč na predrto steno. »Tu sem so padale krogle iz topov in prebile steno, ki je ubila zadnjega viteza.«

Nato nama pripoveduje tudi povest o Erazmu Predjamskem, o baronu Ravbarju in o izdajalcu Franu.

Zelo se je bil že zavlekel dan, ko smo korakali po stopnicah nazaj proti izhodu. Nekako tiho sva korakala z Ivanom proti domu. Premišljevala sva, kaj sva videla ta dan, in kako je vse posvetno minljivo.

Svetniki-ljubitelji in ljubljenci živalij.

(Po Fr. Lindenu priobčuje Jos. Volc.)

XXXV.

Sv. Izidor († 1170) je bil priprost kmet na Španjskem. V zimskem času, ko je globok sneg pokrival zemljo, je nesel nekoč vrečo žita v malin. Kar zagleda tolpo lačnih ptičkov na drevesu. Hudo se mu zasmilijo uboge živalice in takoj odkoplje z rokami in nogami nekaj snega ter potrese precejšnjo merico žita iz vreče. Njegovi spremljevalci se mu smejejo, da tako neumno trati svoje žito. Toda Bog je pokazal, kako vseč mu je bilo to delo usmiljenja. Zakaj, ko je dobri Izidor prišel v malin, ni kar nič žita manjkalo v vreči in njegovo žito se je tako namlelo, da sta bili dve vreči polni moke.

XXXVI.

Sv. Godrik († 1170) je živel kot puščavnik v gozdu grofije Norfolške na Angleškem. O njem se pripoveduje ta-le ganljivi dogodek: Blizo celice sv. Godrika se je zbralo več lovcev na lov. Tu zasledijo prav posebno lepega jelena ter ga preganjajo s psi. Med divjim kričanjem in lajanjem pribeži k celici sv. Godrika in se začne milo glasiti, kakor bi prosil vsprejetja. Godrik se usmili upehane in preplašene živali ter jo sprejme v svojo celico. Kmalu nato se približajo lovci; Godrik gre zopet ven, zapre vrata in jih pričakuje. Ko pa so psi zgrešili jelenovo sled, povrnili so se zopet k svojim gospodom. Le-ti pa še niso mirovali, marveč so si delali pot skozi goščavo, dokler niso prišli do svetnika, ki je stal pred vrati. Vprašajo ga za jelena. Godrik noče

naravnost odgovoriti in, da bi se ne zlagal, reče: »Bog vé, kje je.« Lovcem se je pa svetnik zdel kakor angelj, in spoštuječ njegovo svetost so se jeli opravičevati zarad svoje nadležnosti ter šli dalje. Jelen je pa do večera ostal v svetnikovi koči in je še v poznejših letih večkrat prišel k njemu, se vlegel k njegovim nogam, kakor da hoče vedno hvaležen ostati za nekdanjo dobroto. — Tudi se pripoveduje, da so zajci in druge zveri pribežale k sv. Godriku, če so jih lovci preganjali. Vselej jih je prijazno vsprejel in zopet izpustil, ko ni bilo več nevarnosti. Včasih so mu prileteli tudi ptički v naročje, da bi se pogreli, če je bilo prav hudo mraz; čutili so nekakšno, da je dobri stari puščavnik usmiljen služabnik njihovega usmiljenega Stvarnika.

XXXVII.

Sv. Hugo († 1199) je bil škof v Linkolnu na Angleškem. Tisti dan, ko je prišel v svojo škofijo, se je prikazal tuj, nenavadno velik labud in se je približal škofu s čudovito prijaznostjo. Jemal je jedila iz njegove roke, deval vrat v široke rokave njegove obleke ter je hotel noč in dan bivati v obližju svetnikovem. Kadar je škof odpotoval, odletel je labud v bližnji ribnjak; pa kazal je vselej neko slutnjo, če se je sv. Hugo vračal. To je naznanjal vselej nekaj dnij naprej, ker se je vrnil v škofijsko palačo ter z letanjem in kričanjem kazal veliko vznemirjenost. Kako pa je bil vesel, ko je škof res došel! Le jedenkrat ni šel labud škofu naproti, ko se je domov vračal, marveč je kazal veliko užaljenost in se je odstranil s pobešeno glavo. Nihče si ni vedel pojasniti tolike spremembe. Kmalu potem pa umrje sv. Hugo in labuda ni nihče več videl.

Mešet ar.

 Je k meni, le k meni,
Kar kupcev je vas,
Kje roba po ceni
Dobí se, vem jaz;
Kdor sploh bi rad kupil si kaj,
Do mene obrne se naj,
Prijazno jaz ž njim
Na trg pohitim,
Za jeden stotak tam dobi,
Kar vredno stotake je tri;

Dobi, to se reče,
Če jezik moj teče,
A jezik moj teče vselej,
Če dobro namažem ga prej.
Najboljše mazilo je krača,
Oh, krača pa rujna pijača,
Po tem se tako vam obrača,
Da stokrat mazilo poplača:
Naj krava je, ali pa konj,
Vse kupi na pol vam zastonj!

St. pl. Orlovič.

